

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci **žalobce: M.S.**, nar. ■■■, státní příslušnost A., zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze 9, ul. Kovářská 4, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Liberci, nám. Dr. E. Beneše 584/24, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2015, č. j. KRPL-83201-9/ČJ-2015-180022-SV,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění cizince byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce byl kontrolován hlídkou policie dne 31. 8. 2015 v 7,40 hod. v obci K.. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce nemá žádný doklad totožnosti a na území České republiky pobývá minimálně uvedeného dne bez platného víza či povolení k pobytu. Na základě těchto skutečností bylo s žalobcem dne 2. 9. 2015 zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalovaná vycházela ze skutečností, které

žalobce uvedl do úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 1. 9. 2015 a protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 2. 9. 2015. Dále měla k dispozici úřední záznamu policie ze dne 31. 8. 2015 a úřední záznam o zjištění nových skutečností k totožnosti cizince ze dne 1. 9. 2015. Žalovaná konstatovala, že již při odjezdu z A. měl žalobce v úmyslu odcestovat do Německa, věděl, že cesta bude spojena s porušením právních předpisů komunitárního práva i právních předpisů jednotlivých zemí. Žalobce vstoupil do České republiky bez platného cestovního dokladu i bez platného víza, nemá tudíž zábrany porušovat právní předpisy jak evropského tak vnitrostátního práva. Jednání žalobce nedává záruku, že se podvolí povinnosti, kterou mu případně správní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění uloží. Dobrovolné opuštění České republiky je podle žalované neuskutečnitelné, neboť žalobce nemá dostatek finančních prostředků ani cestovní doklad. Existuje tedy reálné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, což zakládá důvod pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zdůraznila, že svou situaci mohl žalobce řešit změnou místa pobytu, nebo se měl obrátit se svými obavami na příslušné úřady domovského státu s požadavkem o pomoc. Žalovaná dále konstatovala, že v době rozhodování o zajištění nebyla schopna přiměřeně posoudit překážky, které by bránily v realizaci vyhoštění žalobce do Afghánistánu, a předání je tak potencionálně možné. Žalovaná se také věnovala zdůvodnění, proč nepřipadají v úvahu mírnější zvláštní opatření ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Podle žalované by uložení zvláštního opatření bylo neúčinné, neboť žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, protože žalobce výslovně uvedl, že cílem jeho cesty je Německo a v České republice zůstat nechce. Žalovaná posuzovala i přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedla, že zdravotní problémy žalobce nemá, je v produktivním věku, k České republice si nestihl vytvořit vazby, a ani to neměl v úmyslu, nežije zde nikdo z jeho blízkých, proto nebyl zásah do soukromého a rodinného života považován za nepřiměřený. Stanovená lhůta k trvání zajištění na dobu 90 dnů je podle žalované přiměřená předpokládané složitosti výkonu správního vyhoštění. Žalovaná přitom vzala v úvahu, že bude nejprve nutno ověřit totožnost žalobce za účelem zajištění cestovního dokladu, hodnotila dobu vydání náhradního cestovního dokladu, dále počítala s úkony nutnými k zabezpečení přepravních dokladů, tj. letenek nebo vyjednání průvozu žalobce přes jiné státy Evropské unie, a dále vyřídit nutnou komunikaci s úřady A. o převzetí žalobce zpět do domovského státu. Žalovaná uzavřela, že z běžné praxe je jí známo, že zde existuje reálný předpoklad výkonu vyhoštění z území v době trvání zajištění a neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila vyhoštění žalobce z území.

V žalobě žalobce nejprve namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť v Afghánistánu mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Uvedl, že ze země původu odcestoval, protože hrozilo nebezpečí, že bude nucen k boji za Islámský stát, a v případě nesouhlasu by mu hrozil trest smrti. Vycestování zpět do Afghánistánu tak není možné a odpadá důvod zajištění. Podle žalobce žalovaná neposoudila, je-li výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný a nezabývala se možnými překážkami správního vyhoštění, čímž zatížila svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností. V tomto směru žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Žalobce dále tvrdil, že žalovaná dostatečně neprokázala nebezpečí maření nebo ztěžování rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce

se odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 As 152/2013-34, podle kterého je při aplikaci § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vždy třeba zkoumat, zda vyvstalo dostatečně reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí. K tomu, co představuje takové dostatečně reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2009, č. j. 4 Azs 234/2005-59. Jednání žalobce nelze považovat za hrubé porušení zákona. Žalobce také nesouhlasil s dobou stanoveného omezení svobody na 90 dnů., neboť délka zajištění neumožňuje dostatečný soudní přezkum. V tomto smyslu se vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, podle něhož je na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná zdůraznila, že žalobce, přestože vyslovil obavu o svůj život a byl si vědom toho, že o azyl může požádat i v České republice, trval na tom, že o azyl požádá až v Německu, kam od počátku směřoval. Žalovaná uvedla, že překážkami vycestování se zabývala v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 3, kde konstatovala, že žalobce mohl situaci řešit jinak, např. změnou místa pobytu v domovském státě či žádostí o pomoc příslušných úřadů, a dovodila, že s ohledem na zjištěné okolnosti je realizace vyhoštění žalobce potenciálně možná. Správnost úvah a závěrů pak potvrzuje i následně vydané závazné stanovisko k možnosti vycestování ze dne 7. 9. 2015. Dále zdůraznila, že existence nebezpečí maření či ztěžování správního vyhoštění je zřejmá, neboť cílovou zemí je pro žalobce od počátku Německo, o ochranu v jiných členských státech Evropské unie včetně České republiky žalobce nepožádal a při své cestě využíval placených služeb převaděčů. Svým jednáním žalobce prokázal, že k dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy jak evropského, tak vnitrostátního práva, a nemá prostředky ani možnost legálně území České republiky opustit. K námitce týkající se stanovení doby zajištění, ve které se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2009, č. j. 7 As 97/2012-26, žalovaná uvedla, že Nejvyšší správní soud vycházel z délky trvání řízení o ochraně práv cizinců podle § 200o až 200u o. s. ř. u civilních soudů. Tato právní úprava byla zrušena s účinností od 1. 1. 2014, kdy byl zaveden institut žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců dle § 129a zákona o pobytu cizinců. Cizinec je tak oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, o které policie rozhodne bez zbytečného odkladu, a je povinna poučit jej o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Žádost o propuštění je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění a o žalobě musí správní soud rozhodnout do 7 dnů. Dále je policie povinna zkoumat, zda důvody zajištění trvají, a to po celou dobu zajištění. Soud ve věci propuštění ze zajištění musí rozhodnout ve lhůtě 7 pracovních dnů, tedy nikoliv v délce dvou a více měsíců, z čehož v uvedeném rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud. Žalovaná v této souvislosti odkazovala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 Azs 33/2015-58. Podle žalované bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu s platnými předpisy a bylo náležité odůvodněno. Žalovaná proto navrhovala, aby soud žalobu zamítnul.

Krajský soud napadené rozhodnutí o zajištění cizince přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, když žalovaná s takovým projednáním věci vyslovila souhlas a žalobce nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhł konání ústního jednání, o čemž byl v rozhodnutí o zajištění poučen.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění*. Podle § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění*.

V obecné rovině lze se žalobcem souhlasit v tom směru, že správní orgán má povinnost zabývat se v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince totiž nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné následně uskutečnit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. Sb. NSS č. 2524/2012, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Ze závěrů rozšířeného senátu vycházel Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150.

V projednávané věci dospěl soud k závěru, že žalovaná výše nastíněným požadavkům ve svém rozhodnutí dostála. Napadené rozhodnutí soud neshledal nepřezkoumatelným, protože by se žalovaná otázkou, je-li výkon správního vyhoštění v případě žalobce potenciálně možný, nezabývala, jak žalobce namítal. Naopak z odůvodnění napadeného rozhodnutí (konkrétně str. 3) vyplývá, že žalovaná hodnotila žalobcem uváděné skutečnosti z toho pohledu, zda brání ve výkonu správního vyhoštění. Konkrétně se zabývala žalobcem předestřenými obavami, že by musel bojovat za Islámský stát, a v případě odmítnutí mu hrozila smrt. Žalovaná dovodila, že žalobce mohl svou situaci řešit jiným způsobem, např. změnou místa pobytu ve svém domovském státě, případně tím, že by se obrátil na příslušné úřady s požadavkem o pomoc. Žalovaná dospěla k závěru, že v době rozhodování o zajištění nebyla schopna přiměřeně posoudit překážky, které by realizaci vyhoštění žalobce bránily, a předání je tedy potenciálně možné. Žalovaná také hodnotila (viz. str. 5), zda má žalobce nějaké blízké příbuzné žijící na území České republiky a zda si měl možnost k České republice vytvořit úzké vazby. Uvedené skutečnosti hodnotila z pohledu, zda nebrání realizaci

vyhoštění žalobce do země původu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, tj. jestli by správní vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. První žalobní námitku proto soud za důvodnou nepovažuje.

Pokud v druhé žalobní námitce žalobce namítal, že nebylo dostatečně prokázáno nebezpečí maření nebo ztěžování rozhodnutí o správním rozhodnutí, zdejší soud se ztotožnil se závěry žalované o naplnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Kromě první zákonné podmínky, kterou je doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce, byla naplněna rovněž druhá zákonná podmínka, tedy že u žalobce je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná zcela případně poukázala na to, že již při odchodu z území Afghánistánu si byl žalobce vědom toho, že na území států Evropské unie bude vstupovat bez průkazu totožnosti, bez potřebných povolení k pobytu, tedy neoprávněně, a to za pomoci převaděčů, s jediným cílem, dostat se do Německa. To, že žalobce nevyužil možnosti požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky, ačkoliv o tom byl řádně poučen, posiluje přesvědčení, že jeho jediným cílem je dostat se za každou cenu na území Německa, a to právě při vědomém porušení vnitrostátních předpisů jednotlivých států Evropské unie včetně České republiky. Závěru o tom, že žalobce nebude dobrovolně respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, svědčí fakt, že to je nejen v rozporu s jeho původním plánem vycestovat výlučně do Německa, ale že takový postup je fakticky neuskutečnitelný. Žalobce nemá žádný průkaz totožnosti ani cestovní pas, nemůže legálně cestovat a nyní ani nemá dostatečné finanční prostředky, aby mohl sám legálně opustit území České republiky, aniž by tím opět porušil právní předpisy sousedních států Evropské unie. Zdejší soud se proto ztotožňuje se závěrem, že případný dobrovolný návrat žalobce do Afghánistánu jako země původu se jeví jako vyloučený. To vede k přesvědčení, že zde existuje nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Pro úplnost soud dodává, že mu jsou známy závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. As 152/2013-34, jakož i ze dne 24. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005-59. Soud je však přesvědčen, že žalovaná v konkrétním případě žalobce dostatečně hodnotila právě okolnosti jeho individuálního případu z pohledu reálného nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Z rozhodnutí žalované vyplývá, že jediným důvodem pro rozhodnutí o zajištění nebylo jen nelegální překročení státních hranic žalobcem, ale i řada ostatních okolností, zejména týkajících se jeho odchodu z Afghánistánu, jeho úmyslu vycestovat právě a toliko jen do Německa, a to nelegálním způsobem, bez průkazu totožnosti, prostřednictvím placených převaděčů, a také zvážení konkrétní finanční situace žalobce, jež žalovanou ve svém souhrnu vedla k závěru o naplnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Ani poslední žalobní námitku neshledal soud důvodnou, neboť se plně se ztotožňuje s argumenty, které žalovaná uvedla ve vztahu k žalobcem citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, v písemném vyjádření k žalobě. Uvedený rozsudek totiž vycházel z premisy, že řízení o ochraně práv cizinců podle § 200a až § 200u o. s. ř. u civilních soudů často trvají dva a více měsíců, aniž jsou k tomu důvody na straně samotných zajištěných cizinců. V rámci rekodifikace soukromého práva byla mimo

jiné zákonem č. 303/2013 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím rekodifikace soukromého práva, účinným od 1. 1. 2014, zrušena celá právní úprava obsažená v ustanovení § 200o až § 200u o. s. ř. Byl sjednocen postup pro řízení o žádosti cizince o propuštění tak, že nadále bude o žádosti rozhodovat nejprve Policie České republiky a následný přezkum soudem bude zajištěn prostředky správního soudnictví podle s. ř. s. Zároveň byl s účinností od 1. 1. 2014 do zákona o pobytu cizinců zaveden institut žádosti o propuštění ze zařízení zakotvený v § 129a zákona o pobytu cizinců. Podle této úpravy je cizinec oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává, a označit důkazy. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu. Policie cizince poučí o oprávnění podat ve správním soudnictví žalobu proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. O žalobě proti nepropuštění cizince ze zařízení je pak přípustná správní žaloba, o které musí správní soud rozhodnout podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců do 7 pracovních dnů. Podle § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie povinna poučit cizince o možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Dále je policie povinna podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Vzhledem ke změně právní úpravy tak již soud nemůže rozhodovat o propuštění ze zajištění (zařízení) dva a více měsíců, ale musí tak učinit ve lhůtě 7 pracovních dnů. Závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, tak na daný případ aplikovat nelze.

Z uvedeného tedy plyne, že soudní přezkum důvodů trvání zajištění je zaručen, a z tohoto pohledu nelze mít stanovenou dobu zajištění na 90 dnů za nepřiměřenou, a tedy za nezákonnou. Shodně se ostatně vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 Azs 33/2015-53, který aproboval obdobné závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2015, č. j. 75 A 5/2015-45 (také dostupný na www.nssoud.cz), a vyslovil, že konkrétní maximální délku zajištění zákon o pobytu cizinců nestanoví, nelze ji dovodit ani z Dublinského nařízení ani z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Napadené rozhodnutí pak není ani v části týkající se stanovení konkrétní doby zajištění nepřezkoumatelné. Naopak v něm bylo dostatečným způsobem rozvedeno, jaké jednotlivé okolnosti žalovaná zvažovala při konkrétním stanovení délky zajištění ve smyslu § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Konkrétní výhrady proti zde uvedeným skutečnostem s vlivem

na realizaci správního vyhoštění žalobce nevznese.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch neměl. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovaný správní orgán, který ve věci úspěch měl, náhradu nákladů nežádal, ostatně mu ani žádné náklady řízení přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 15. října 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně